

метою підвищення екологічної відповідальності банків та їх участі у налагодженні процесів сталого розвитку регіону зокрема та країни загалом.

Впровадження та реалізація пропонованих заходів забезпечить досягнення ключових показників та стратегічних індикаторів, що оцінюють хід виконання реформ та програм, передбачених Стратегією сталого розвитку «Україна – 2020». Окрім цього, пропоновані рекомендації дадуть можливість чітко визначити межі екологічної відповідальності банків та підприємств у контексті розроблених Стратегією зон відповідальності влади, бізнесу та громадянського суспільства.

1. *Kyoto Protocol [Електронний ресурс] // The United Nations Framework Convention on Climate Change. – Доступний з : http://unfccc.int/kyoto_protocol/items/3145.php.* 2. *Огляд 20-ої Конференції Сторін Рамкової Конвенції ООН та Кіотського протоколу. Робоча Група неурядових екологічних організацій України з питань зміни клімату. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://climategroup.org.ua/wp-content/uploads/2007/02/Lima_conference_review.pdf.* 3. *Текст Рішення 21-ої Конференції Сторін та Паризької Угоди / Conference of the Parties Twenty-first session Paris, 30 November to 11 December 2015. Durban Platform for Enhanced Action (decision 1/CP.17) Adoption of a protocol, another legal instrument, or an agreed outcome with legal force under the Convention applicable to all Parties. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://unfccc.int/resource/docs/2015/cop21/eng/l09r01.pdf>.* 4. *Стратегія сталого розвитку «Україна – 2020»: Указ президента України від 12.01.2015 № 5/2015 // Урядовий кур'єр. - 2015. - №6 5. Guide to the Climate Change Negotiation Process. United Nations Framework Convention on Climate Change. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://unfccc.int/not_assigned/b/items/2555.php.*

Бондарчук М.К.

Національний університет «Львівська політехніка»

ФІНАНСОВО-КРЕДИТНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ОБ'ЄДНАНЬ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ВИНИКНЕННЯ КРИЗ

Дослідження теоретико-методичних засад фінансово-кредитного регулювання інноваційного розвитку об'єднань підприємств (ОП) в умовах виникнення можливих кризових явищ вимагає вирішення таких задач:

- запропонувати тлумачення терміну інновації виробничо-господарської структури та окреслити напрями реалізації інновацій у ОП;
- визначити етапи реалізації інноваційних перетворень у об'єднаннях підприємств;
- обґрунтувати необхідність проведення санаційного дослідження інноваційного розвитку ОП.

Інновації, як правило, це значні капітало- та наукомісткі нововведення у розвиток основної продуктивної сили (людини), техніки, технології, науки, інформатики, предметів праці. Інновації можуть мати міжгалузевий характер, потребують значних ризикованих інвестицій, розвитку інфраструктури, а також всебічної підтримки зі сторони держави.

Для забезпечення ефективності діяльності ОП інновації відіграють як важливий управлінський інструмент. На нашу думку, інновації ОП – це не тільки технічні та технологічні розробки, але й нові товари, нові послуги фінансово-кредитного, страхового, інвестиційного, довірчого, лізингового характеру, нові сприятливі умови для клієнтів, включаючи ціни та інше, які дозволяють покращити діяльність таких інтегрованих об'єднань [1].

Варто зауважити, що в ОП створюються сприятливі умови для розроблення і впровадження різноманітних нововведень, оскільки у ОП простіше, чим в окремого учасника об'єднання вирішуються питання фінансування, матеріального забезпечення пошукових робіт, прискореного впровадження нових розробок. У зв'язку з цим, інновації виступають базою стратегічного планування в ОП, тобто однієї з функцій контролінгу, який використовується при антикризовому управлінні. Стратегічне планування роботи ОП здійснюється за допомогою спеціальних методів, відповідних методик розрахунків [2], математичних моделей та інше.

До етапів реалізації інноваційних перетворень у об'єднаннях підприємств пропонуємо віднести такі [3]:

Етап 1. Формування інноваційної ідеї та дослідження можливостей її практичної реалізації (можливе формування інноваційних ідей у промисловому, торговельному, фінансово-кредитному підрозділах ОП).

Етап 2. Державне регулювання інноваційного розвитку промислово-фінансової групи (узгоджуються стратегічні плани інноваційних перетворень у ОП з законодавчо-нормативними актами і програмами державного та регіонального інноваційного розвитку; використовується державна експертиза науково-технічних та інноваційних програм і проектів для забезпечення якісної незалежної оцінки та відбору запропонованих для розгляду об'єктів).

Етап 3. Економіко-математичне моделювання оцінки фінансово-господарської діяльності ОП в період інноваційних перетворень (використання методів економічної статистики, прогнозно-аналітичних, математико-статистичних та інших для оцінки фінансово-господарської діяльності ОП в період інноваційних трансформацій).

Етап 4. Реалізація (впровадження) інновації у ОП (забезпечення реалізації на внутрішньому та зовнішньому ринках для новостворюваних видів послуг та продукції; таке впровадження інновацій має включати маркетинг, виставкову і рекламну діяльність, патентно-ліцензійну роботу та захист інтелектуальної власності тощо) [3].

Етап 5. Формування кадрового потенціалу для інноваційного розвитку ОП (створення Інституту інновацій ОП; взаємодія ОП на договірних засадах з вищими закладами освіти або інститутами Академії наук; підготовка і перепідготовка кадрів для інноваційної діяльності, включаючи навчання окремих науковців, спеціалістів і керівників).

Етап 6. Забезпечення фінансовими і матеріальними ресурсами учасників інноваційного процесу у ОП (фінансово-банківське обслуговування інноваційних процесів у промислово-фінансових структурах на підставі сформованої фінансової стратегії, яка враховує особливості виробничої, кадрової, технологічної, маркетингової, соціальної, екологічної складових загальної стратегії розвитку ОП).

Етап 7. Забезпечення інформацією учасників інноваційного процесу у ОП (інноваційний процес виробничо-господарських учасників передбачає використання економічної інформації різних видів, що базується на математичній теорії інформації і досліджує способи визначення та оцінки кількості інформації, в якій відомі є ті множини, з яких вибираються тільки необхідні дані, або ймовірності вибору тих чи інших даних. Створення раціональних джерел інформації ОП має базуватися на таких принципах: виявлення інформаційних потреб і визначення способів ефективного їх задоволення, об'єктивність відображення процесів виробництва, обігу, розподілу та споживання, використання природних, трудових, матеріальних і фінансових ресурсів, єдність інформації різних звітних джерел (бухгалтерської, фінансової, податкової, статистичної та оперативної звітності), а також планових даних, ліквідація дублювання в первинній інформації, швидкість інформації, що забезпечується використанням нових засобів зв'язку).

Етап 8. Управління інноваційними ризиками у ОП (розрахунок ризику та визначення взаємозв'язку між величиною та ефективністю використання конкретної стратегії є одним з критеріїв для прийняття рішення на користь тієї чи іншої стратегії інноваційного розвитку ОП).

Етап 9. Факторний аналіз відхилень (включає в себе оцінку і аналіз фінансових потреб для досягнення цілей стратегічного планування інноваційної діяльності угруповання, визначення та оцінку чинників, що зумовили відхилення, та вироблення на цій основі висновків і пропозицій щодо подолання негативних факторів та слабких місць).

Етап 10. Внутрішній аудит і консалтинг інноваційної діяльності ОП (неадекватні витрати, які можуть виникнути в результаті інноваційної діяльності ОП, характеризують практично гарантований шлях до фінансової кризи, тому головним завданням внутрішнього аудиту є нагляд за витратами ОП і встановлення меж їх адекватності).

Отже, для вирішення проблем управління інноваційними перетвореннями в умовах санації об'єднань підприємств (ОП) актуальними є питання розроблення теоретичних і методичних засад щодо фінансово-кредитного регулювання інноваційних трансформацій ОП, управління інноваційними ризиками у ОП, діагностики можливих кризових явищ при інноваційному розвитку ОП, їх виникнення, а також впровадження цієї роботи на рівні об'єднань підприємств фінансового і промислового капіталу.

1. Бондарчук М.К. *Теоретико-методологічні засади розвитку структур підприємницького бізнесу з метою санації українських підприємств: [Розвиток суб'єктів господарювання України: сучасні реалії та перспективи: колективна монографія] / [Бондарчук М.К.] / за заг. ред. Л.М. Бандоріної, Л.М.Савчук. – Дніпро: Пороги, 2017. – 480 с.* 2. Gerisch R., Hofmann W., *Aufgaben und Probleme der Entwicklung in den Kombinatzen zur Erhonung der volkswirtschaftlichen Efektivitat. In Wirtschaftswissenschaft, Berlin 27 (1979) 2, S.139.* 3. Бондарчук М. К., Другов О. О., Волошин О. П. *Дослідження проблематики фінансування антикризових інновацій у бізнес-структурах / ДВНЗ «Університет Банківської Справи». Збірник Наукових Праць "Фінансово-кредитна діяльність: Проблеми Теорії Та Практики, Випуск 2(23)/2017, С.101-109.*

Хома І.Б.

Національний університет «Львівська політехніка»

РОЛЬ САМОФІНАНСУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВ У ТРАНСФОРМАЦІЇ СТРАТЕГІЇ ФІНАНСОВОГО УПРАВЛІННЯ

В умовах розвитку фінансів, обліку та аналізу в системі суттєвих глобалізаційних змін велике значення в діяльності підприємств відіграє трансформація їх стратегії фінансового управління, зокрема в аспекті надання переваги самофінансуванню господарюючих суб'єктів для цілеспрямованого тимчасового зменшення використання позиченого капіталу з метою стабілізації величини фінансового ризику.

Правильна стратегія фінансового управління визначає реальну потребу господарюючого суб'єкта у капіталі. Як відомо, поточна потреба у капіталі є динамічною величиною, що виникає внаслідок того, що потоки надходжень і платежів здійснюються не синхронно у часі, тобто реальний характер економічного фінансування підприємства є дискретним. Це стосується різночасового плану виникнення витрат і поступлення доходів. Тому актуальною постає проблема визначення ролі самофінансування підприємств як механізму збереження фінансової рівноваги за рахунок тільки внутрішнього фінансування, а саме, за рахунок заробленого підприємством прибутку. Це дає додаткову можливість підприємству застрахуватись від фінансового ризику в умовах і так нестабільного фінансового стану і стрімких глобалізаційних трансформацій і непередбачених кризових явищ в реаліях сьогодення.

Сучасна фінансова нестабільність у державі передусім позначається на результатах діяльності підприємств. Це призводить до того, що більшість з них невинновиправдано пришвидшеними темпами наближаються до нестійкого фінансового стану, а пізніше і до